

[Preben Møller Hansen]

ker om. Men man bør selvfølgelig erindre sig, at det ved SF ikke en pind om.

Det, vi snakker om, er krigsrisikotillægsbeskatning, og nu er der altså andre fragter end våben til de pågældende områder. Hvis man følger en lille smule med, vil man opleve, at den største trafik, der eksisterer, er olie fra Persergolfen til den industrialiserede verden. Det er de skibe, der bliver ramt af Exocetmissiler, og hvad ved jeg. Det er meget sjældent, at det er våbentransporterne, det drejer sig om.

Men hvorom alting er, så er det ikke et overenskomstmæssigt spørgsmål, det er et lovgivningsmæssigt spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af renter af forbrugslån.

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 10/11 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Dette lovforslag fra SF fastsætter bundgrænsen for opkrævning af afgiftsbeløb til 500 kr. Efter de gældende regler er bundgrænsen 50 kr., sådan at afgiftsbeløb under dette beløb ikke opkræves.

Afgiftsbeløb vedrørende 1987 kan indbetales til en særlig pensionsordning. Forslagsstillerne finder, at en bundgrænse på 50 kr. bevirker, at der skal oprettes unødigt mange pensionskonti med et indestående på mellem 50 og 500 kr.

En bundgrænse på 50 kr. kan selvfølgelig forekomme at være et meget lille beløb, og det er da også korrekt, at der er forbundet en del administration med at oprette pensionskonti på så små beløb. Men at hæve bundgrænsen ville på den anden side give en række urimelige virkninger.

For det første ville det indebære en svækkelse af renteaftgiftslovens virkninger. Hvis man tænker sig en bundgrænse på 500 kr., så vil det svare til, at forbrugslån indtil et sted mellem 15.000 og 20.000 kr. pr. skatteyder bliver friholdt for renteaftgiften, og det vil sige et beløb på 30.000-40.000 kr. for et ægtepar, der fordeler låntagningen ligeligt mellem sig. Det må være indlysende, at afgiftsfritagelse for lån af den størrelsesorden simpelt hen vil undergrave renteaftgiftens begrænsning af det lånefinansierede forbrug.

For det andet har jeg svært ved at indse rimeligheden i, at en familie med lån på f.eks. 38.000 kr. til 12 pct. rente går helt fri for afgift, medens et lån på 42.000 kr. for en familie under ét rammes med over 1.000 kr. i afgift.

Såvel i den skriftlige fremsættelsestale som i bemærkningerne til lovforslaget kritiserer forslagsstillerne renteaftgiftsloven voldsomt på flere punkter. Jeg vil godt om den kritik sige, at den skyder langt over målet. Hovedsigtet med afgiften er at begrænse det lånefinansierede forbrug, og til det formål har det været nødvendigt at afgrænse de lån, der var afgiftsfritaget, på en – lad mig indrømme det – lidt firkantet måde ud fra nogle kendetegn ved lånoptagelsen, simpelt hen fordi det viste sig administrativt umuligt at skelne mere præcist ud fra lånes anvendelse.

Lad mig slå fast, at ethvert godt forslag til administrative forenklinger selvfølgelig er velkommen; sådanne forslag vil vi gerne diskutere. Men samtidig er det helt, helt afgørende, at vi bevarer det, som er sigtet med loven om en renteaftgift, og disse betingelser lever SF's forslag overhovedet ikke op til.

Jeg vil godt understrege, at der er intet, overhovedet intet i den aktuelle økonomiske situation, der lægger op til at lempe den økonomiske politik. Tværtimod er der behov for den yderste tilbageholdenhed med både det offentlige og det private forbrug. Jeg er ikke i tvivl om, at forbrugsrenteaftgiften i den form, den er vedtaget, sammen med de øvrige led i den så-